

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. Варна, 15.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вилиян Г. Петров

Членове: Георги Йовчев
Николина П. Дамянова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Николина П. Дамянова Въззивно търговско дело № 20223001000011 по описа за 2022 година

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по жалба на КР. ХР. Д. от гр.Варна, представляван от адв. Б. Д.а от ВАК, срещу решение № 346/06.10.2021г., постановено по т. д. № 1088/2020г. по описа на Варненски окръжен съд, с което, на основание чл. 135 ЗЗД, е обявена за недействителна по отношение на „Лакпром“ АД, ЕИК 831900750, със седалище и адрес на управление: с. Световрачене, ул. „Синчец“ № 16, сключена между „Антикор - Варна“ ЕООД, ЕИК 103044309, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, р-н Одесос, ул. „Заменхоф“ № 40, и КР. ХР. Д., ЕГН *****, сделка – договор за продажба, обективирана в нот. акт № 90, том XIII, дело № 2611, вх. рег. №5361/09.03.2018г. на СлВп - Варна, поправен с нот. акт № 176, том XIV, дело № 2923/15.03.2018г. на СлВп - Варна, с която „Антикор-Варна“ ЕООД, чрез управителя Г. С. Д.а, е продало на КР. ХР. Д. собствените на дружеството 10/16 ид. ч. от следния недвижим имот – едноетажна магазия с идентификатор 10135.1506.541.1 съгласно КKKP на гр.Варна, с адрес на сградата– гр. Варна, р-н Одесос, ул. „Д-р Л. Заменхоф“ № 40, със застроена площ по скица 151кв.м., а по документи за собственост с площ 184 кв.м., построена в ПИ с идентификатор 10135.1506.541 с площ 151

кв.м., при граници: поземлени имоти с идентификатори 10135.1506.970, 10135.1506.971, 10135.1506.545, 10135.1506.539.

Поддържайки доводи за неправилност на решението въззивникът моли за неговата отмяна и постановяване на друго, с което искът да бъде отхвърлен. Оплакванията са за неправилност на извода на първоинстанционния съд за недостатъчност на ангажираните от ответника жалбоподател доказателства за оборване на презумпцията за знание у купувача за увреждането на кредитора.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от легитимирано лице, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес, и е процесуално допустима.

Въззиваемото дружество „Лакпром“ АД, представлявано по пълномощие от адв. Цв. Иванова от САК, представя отговор в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, в който е изразено становище за неоснователност на жалбата, с подробно изложени доводи и съображения по оплакванията на въззивника.

За да се произнесе по спора съставът на въззивния съд съобрази следното:

Варненският окръжен съд е бил сезиран с искова молба на „Лакпром“ АД, с която е предявен отменителен иск с правно основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД, срещу „Антикор - Варна“ ЕООД със седалище гр. Варна и КР. ХР. Д. от гр. Варна

Ищецът твърди, че е кредитор на първия ответник, с парични вземания за главници, лихви и разноски, в размер на 135 763.96лв., съдебно установени с влязло в сила решение по т.д. № 671/2019г. на ОС - Варна, и сумата от 27 220.72лв., предмет на т. д. № 590/20г. на ОС - Варна. Излага се, че паричните вземания произтичат от сключен между страните договор от 31.08.2015г. за дистрибуция на лаково – бояджийски материали. Във връзка със задължението на „Антикор - Варна“ ЕООД към „Лакпром“ АД, е подписан Анекс от 09.01.2018г. към договора, с който са установени задълженията на дистрибутора към ищеца в размер на 108 562.61лв. към дата на анекса, без дължимите лихви, като ответното дружество е поело задължения за погасяване на дълга на две части в срок съответно до

31.01.2018г. и до 28.02.2018г. Твърди се също, че изпълнение на задълженията за плащане по анекса не е последвало, а с цел да се увреди кредитора „Лакпром“ АД, респ. да се затрудни или постави в невъзможност изпълнението на евентуално осъдително решение, управителят на „Антикор - Варна“ ЕООД – Г. С. Д.а е прехвърлила на сина си КР. ХР. Д. собствените на дружеството 10/16 ид. ч. от недвижим имот – едноетажна магация с идентификатор 10135.1506.541.1 съгласно КKKP на гр. Варна, с адрес на сградата – гр. Варна, р-н Одесос, ул. „Доктор Л. Заменхоф“ № 40, чрез покупко - продажба, обективизирана в нот. акт № 90, том XIII, дело № 2611, вх. рег. №5361/09.03.2018г. на СлВп - Варна, поправен с нот. акт № 176, том XIV, дело № 2923/15.03.2018г. на СлВп – Варна.

Знанието за увреждане у втория ответник се основава на твърденията, че атакуваната сделка е извършена между свързани лица по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ТЗ във вр. чл. 135, ал. 2 ЗЗД, тъй като управителката на дружеството – длъжник е майка на купувача, както и че освен процесната сделка между ответника и неговата майка, но този път като физическо лице, е сключена безвъзмездна сделка – дарение на останалите 4/ 6 ид. части от същия имот, на датата на която е поправен нот. акт № 90, том XIII, дело № 2611, вх. рег. №5361/09.03.2018г. на СлВп- Варна, с нот.акт №176, том XIV, дело № 2923/15.03.2018г. на СлВп– Варна. По повод оспорване истинността на твърденията на ответника КР. ХР. Д., че поради влошени отношения между него и майка му от 2005г., той не е в течение с търговската дейност на първия ответник, допълнително се релевират насрещни фактически твърдения за пряко участие на Д. в дейността на дружеството на майка му, свързана с продажбата на лаково – бояджийски материали.

Ответното дружество „Антикор - Варна“ ЕООД не е подал отговор, не се представлява в съдебното производство и не изразява становище по иска.

Ответникът КР. ХР. Д. заявява становище за неоснователност на иска, като се оспорват увреждащият характер на сделката и субективните елементи от фактическия състав на чл. 135, ал. 1 ЗЗД за знание за увреждане у продавача и купувача. Твърди се, че купувачът не е знаел за задълженията и не е имал намерение да увреди кредитора ищец, тъй като не е бил в течение на търговските дела на дружеството – ответник, чиито едноличен собственик и управител е майка му, защото с последната са във влошени отношения от

2005г. Сочи се, че имотът, който е наследен от починалия му баща, му е бил обещан още през 2002г., но съгласие за процесната сделка било постигнато през 2017г. Счита, че имуществото на дружеството не е намаляло, тъй като срещу прехвърлената собственост е заплатена продажна цена от 80 000лв.

В обхвата на служебната проверка по чл. 269 ГПК, съставът на въззивния съд намира, че обжалваното решение, с което искът с правно основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД е уважен, е валидно като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържащо реквизитите по чл. 236 ГПК, както и допустимо. Налице са всички предвидени от закона предпоставки и липса на процесуални пречки за възникване и надлежно упражняване на правото на иск, в това число и правен интерес. Без успешното провеждане на иска за обявяване на относителна недействителност ищецът не би могъл да насочи принудително изпълнение върху прехвърлените вещни права.

Възприетата от окръжния съд фактическа обстановка е в съответствие с фактите и обстоятелства, които се установяват от съвкупната преценка на събраните доказателства, обсъдени по правилата на ГПК.

Установено е по безспорен начин, че ищецът „Лакпром“ АД е кредитор на „Антикор - Варна“ ЕООД с посочените в исковата молба съдебно установени парични вземания за главници, лихви и разноски, произтичащи от сключена между ищеца и първия ответник търговска сделка - договор за дистрибуция на лаково – бояджийски материали.

С процесната сделка - покупко-продажба, обективизирана в нот.акт № 90, том XIII, дело № 2611, вх. рег.№5361/09.03.2018г. на СлВ-Варна, поправен с нот.акт №176, том. XIV, дело №2923/15.03.2018г. на СлВ-Варна, „Антикор - Варна“ ЕООД, чрез управителя Г. Стефанова Д.а, продава на КР. ХР. Д. собствените на дружеството 10/16 ид.ч. от следния недвижим имот – едноетажна магазия с идентификатор 10135.1506.541.1 съгласно КKKP на гр.Варна, с адрес на сградата – гр.Варна, район Одесос, ул. „Д-р Л. Заменхоф“ №40. Не е спорно и се установява от представени писмени доказателства, че ответникът КР. ХР. Д. е син на Г. С. Д.а - управител на „Антикор -Варна“ ЕООД. На датата, на която е поправен нот. акт № 90, том XIII, дело № 2611, вх. рег. № 5361/09.03.2018г. на СлВп - Варна, с нот. акт №176, том XIV, дело № 2923/15.03.2018г. на СлВп – Варна, между ответника К. Д. и неговата

майка, като физическо лице, е сключена безвъзмездна сделка – дарение на останалите 4/ 6 ид. части от същия имот.

Тъй като съгласно удостоверителните изявления на страните по договора в подписания от тях Анекс от 09.01.2018г., към тази дата задълженията на дистрибутора са в размер на 108 562.61лв., без дължимите лихви, активната процесуална легитимация на ищеца се установява по безспорен начин в хипотезата на възникване на легитимиращите ищеца парични вземания преди осъществяване на сделка, за която се твърди относителна недействителност по отношение на кредитора.

Пред първоинстанционния съд са събрани са събрани гласни доказателства във връзка със спорния въпрос относно знанието на ответника Кр. Д. за финансовите затруднения на ответното дружество относно погасяването на парични задължения. Разпитани са свидетелите Т. Г. Г. и Ж. А. А., посочени от защитата на ответника Д., и свидетелят Т. К. Ц., воден от ищеца. Показанията на свидетелите, посочени от ответника, в по – голямата си част, не се базират на преки и непосредствени впечатления. Няколко пъти свидетелката Г. заявява, че не е в течение на личните отношения между майка и син; знае само на това, което ѝ е споделила ответницата Г. Д.а, че като сама жена и заради финансови затруднения, не е могла да изпълни обещание към сина си за някакъв имот / според нея това е някакъв хотел/ и това е развалило отношенията им. Показанията на свидетеля Ж. А. се базират на казаното му от ответника Кр. Д., което е в смисъл, че синът и майката са скарани заради имот, тъй като вместо да изпълни обещанието си, дадено още след смъртта на баща му, през 2014г. последната е прехвърлила идеални части от имота, но не на сина си.

Свидетелят Т. Ц. е служител на ищеца, при което следва да се отчете евентуалната му заинтересованост от изхода на спора, свързана с необходимост от преценка на показанията по правилата на чл. 172 ГПК. Доколкото не се констатира несъответствие между обстоятелствата, за които се свидетелства, и останалите събрани доказателства (трудов договор от 12.03.2009г. между „Лакпром“ АД и К.Д. и заповед за прекратяване на трудово правоотношение от 28.01.2010г.) съдебният състав не намира основание тези показанията да не се кредитират.

Въз основа на преценката на показанията на свидетелите във връзка с

останалите събрани доказателства, съдът приема за установено, че от действително съдържание на съществувалите между управителката на ответното дружество и ответника Кр. Д. житейски отношения, доколкото може да се установи от свидетелските показания, не се отрича, а се установява знание на ответника за търговските взаимоотношения между ищецът „Лакпром“ АД и кредитор на „Антикор - Варна“ ЕООД, както и за финансовите затруднения на дружеството на майка му /произтичащи не само в отношенията с дружеството - ищец/, които са станали причина тя да не изпълни обещанието си за прехвърляне на придобитите от нея по наследство ид. части от процесния имот, на сина си, а да ги прехвърли на търговското дружество, на което е едноличен собственик на капитала.

При така приетата за установена фактическа обстановка съставът на въззивния съд намира, че е безспорно установена в процеса активната материалноправна легитимация на ищеца по предявения отменителен иск, като необходима обективна предпоставка за неговата основателност. Съществуването и изискуемостта на паричните задължения на първия ответник към ищеца са съдебно установени, респ. на основание чл. 298, ал. 1 ГПК е изключена последваща съдебна проверка на фактите и обстоятелствата, обхванати от преклудиращото действие на постановено по спор между ищеца и ответното дружество осъдително решение.

Вторият обективен елемент от фактическия състав, необходим за уважаване на иска по чл. 135 ЗДД, а именно увреждащ характер на оспорения правен акт, също е налице.

Съгласно установената константна практика на ВКС, формирана с решение № 320 от 15.11.2013г. по гр. д. № 1379/2012г., IV г. о. и решение № 48 от 21.02.2014г. по гр. д. № 4321/2013г., IV г. о., и други, постановени по реда на чл. 290 ГПК, увреждане по смисъла на чл. 135 ЗДД има винаги когато се извършва разпореждане с имущество, включително и когато възможността на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника се намалява. Увреждащо кредитора действие е всеки правен и фактически акт, засягащ права, които биха осутили или затруднили осъществяване на правата на кредитора спрямо длъжника - когато длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е начин затруднява удовлетворението на кредитора. Отменителният иск по чл. 135 ЗДД е

основателен, когато длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или извършва други правни действия, с които се създават трудности за удовлетворение на кредитора, в това число опрощаване на дълг, обезпечение на чужд дълг, изпълнение на чужд дълг и пр. (в същия смисъл решение № 407 от 29.12.2014г. по гр. д. № 2301/2014г., IV г. о. ВКС; решение № 639 от 06.10.2010г. по гр. д. № 754/2009г., IV г. о. ВКС). Длъжникът винаги знае за увреждането, когато разпоредителната сделка е извършена след възникне на кредиторското вземане – решение № 264 от 18.12.2013г. по гр. д. № 915/2012г., IV г. о. ВКС. Дадените задължителни разрешения от ВКС по приложение на закона са директно приложими към разглеждания правен спор и се възприемат изцяло от настоящия съдебен състав.

В конкретния казус, процесната продажба на вещни права е осъществена след подписването на Анекс от 09.01.2018г. към сключения между страните договор за дистрибуция на лаково – бояджийски материали, в който изрично са установени вече възникнали в предходен период, ликвидни и изискуеми парични задълженията на ответното дружество като дистрибутор към ищеца в размер на 108 562.61лв., без прибавени лихви. Вместо да изпълни поетите задължения за погасяване на дълга на два транша, съответно до 31.01.2018г. и до 28.02.2018г., ответното дружество е прехвърлило процесните ид. части на ответника – син на управителката на „Антикор - Варна“ ЕООД само девет дни след изтичане на втория срок за плащане.

От посочените обстоятелства еднозначно се извлича извод за знание на длъжника „Антикор - Варна“ ЕООД, действащо чрез своя управител Г. Д.а, за съществуването на паричните задължения, на които ищецът основава материалноправната си легитимация по спора.

В тази връзка, правилно първоинстанционният съд не е обсъждал довода на ответника Д., че процесната сделка не уврежда кредитора, тъй като е уговорена и платена продажна цена в размер на 80 000 лв., постъпила в патримониума на дружеството - длъжник. Освен че, предвид посочената практика за преценката относно наличието на увреждане по смисъла на чл. 135 ЗЗД, състоянието на имуществото на продавача към датата на увреждащата сделка е неотнормисима, по правилата на логиката е без значение за бъдещото принудително изпълнение какви имуществени права са постъпили в партимониума на длъжникът към минал момент, към който кредиторът не е

разполагал с изпълнителен титул, след като при образуване на изпълнителното производство въз основа на изпълнителен лист, издаден по влязло в сила решение, се установява, че длъжникът няма имущество, върху което да бъде насочено принудителното изпълнение.

Знание за увреждащ характер на оспорения правен акт, респ. за това, че длъжникът намалява имуществото си или го обременява, въпреки задълженията си към кредитори, се изисква в случая и от купувача КР. ХР. Д., с който длъжникът е договарял, тъй като действието съставлява двустранна сделка и същата има възмезден характер – по аргумент от чл. 135, ал. 1, изр. 2 ЗЗД.

Материалноправната предпоставка по чл. 135, ал. 1, изр. 2 ЗЗД – „знание за увреждането“ у ответника приобретател по атакувания с иска по чл. 135 ЗЗД възмезден вещнопрехвърлителен договор има субективен характер, а ищецът, който следва да проведе пълно главно доказване на тази материалноправна предпоставка, много рядко разполага с преки доказателства за обстоятелството дали ответникът приобретател по възмездния вещнопрехвърлителен договор е знаел за увреждането на ищеца. Успешно главно пълно доказване може да се проведе с верига от косвени доказателства, които, преценени в съвкупност помежду им и/или с други подобни индициращи обстоятелства, установени по делото, биха могли да създадат сигурно убеждение у съда и да обусловят извод, че и двамата ответници са осъзнавали увреждането на ищеца кредитор при сключването на процесния договор по иска с правно основание чл. 135 ЗЗД.

Както е прието за установено по - горе в мотивите, всички фактически обстоятелства, релевирани във връзка с твърдението на ищеца за „знание за увреждането“ у ответника приобретател по атакувания възмезден вещнопрехвърлителен договор с иска по чл. 135 ЗЗД, са доказани. Установява се фактическа и юридическа свързаност между управителката на „Антикор - Варна“ ЕООД и КР. ХР. Д., тъй като последният е син на Г. Д.а, а между нея, като физическо лице, и ответника Д. е сключена и втора сделка за други ид. части от същия имот, с което съсобствеността е прекратена. Установяват се достатъчно косвени данни, от които да се изведе знание на ответника за търговските взаимоотношения между ищецът „Лакпром“ АД и кредитор на „Антикор - Варна“ ЕООД, както и за финансовите затруднения на

дружеството на майка му / произтичащи не само в отношенията с дружеството - ищец/, които тя самата е изтъквала пред него като една от причините да не изпълни обещанието си за прехвърляне на придобитите от нея по наследство от баща му, идеални части от процесния имот, на сина си, а по необходимост да ги прехвърли на търговското дружество, на което е едноличен собственик на капитала.

В тази връзка следва да се посочи, че за да се приеме, че приобретателят по сделката е недобросъвестен, достатъчно е да знае, че продавачът му има дългове и че с продажбата на недвижимия имот той прави невъзможно удовлетворяването на кредиторите си или го затруднява, без да е необходимо да са му известни личността на кредитора и съдържанието на неговото вземане— в този смисъл Решение № 60/20.04.2017г. на ВКС по гр. д. № 3094/2016г., ГК, IV г. о.

При преценката на ангажираните от ищите косвени доказателства за сочените от тях обстоятелства в тяхната съвкупност, и по вътрешно убеждение, настоящият състав на въззивния съд намира същите за достатъчни за установяването на главния доказателствен факт, в случая – знанието на приобретателя за увреждане по смисъла на чл. 135, ал. 1, изр. 2 ЗЗД. Въпреки че според защитата на ответника Д. сделката е в изпълнение на поет от майка му морален ангажимент след смъртта на баща му, доколкото изпълнението на обещанието на майката за прехвърляне на процесните идеални части от имота е станало невъзможно с придобиването им от търговско дружество - ответник, субективната преценка на приобретателя за справедливост на крайния резултат от двете сделки с имота – възмездна и безвъзмездна с оглед на определени житейски отношения, не изключва съзнаване за това, че с първата сделка, по която продавач е „Антикор - Варна“ ЕООД, се увреждат кредиторите на дружеството.

По тези съображения съдебният състав намира, че крайният извод на първоинстанционния съд за наличие на всички елементи от фактическия състав на чл. 135 ЗЗД е правилен, въпреки че за материалноправната предпоставка по чл. 135, ал. 1, изр. 2 ЗЗД – „знание за увреждането“ у ответника приобретател, е приложена несъществуваща презумпция за знание. Поради съвпадение на крайните правни изводи на двете съдебни инстанции по съществуващото на спора първоинстанционното решение следва да се

потвърди.

С оглед резултата от въззивното обжалване, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК и предвид направеното искане за присъждане съдебно– деловодни разноси от процесуалния представител на въззиваемото дружество, с прилагане на списък по чл. 80 ГПК и доказателства за реално направени разноси, въззивникът следва да бъдат осъден да заплати сумата 5 760 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция.

Воден от горното, ВнАпС, ТО, I- ви състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 346/06.10.2021г., постановено по т. д. № 1088/2020г. по описа на Варненски окръжен съд.

ОСЪЖДА КР. ХР. Д., ЕГН *****, адрес: гр. Варна, м- ст „Евксиноград“, ул. 13, № 27, да заплати на „Лакпром“ АД, ЕИК 831900750, със седалище и адрес на управление: с. Световрачене, Област София, ул. „Синчец“ № 16, сумата от 5 760лв / пет хиляди седемстотин и шестдесет лева /, представляваща направените съдебно – деловодни разноси за въззивна инстанция, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____